

- Idén augusztus 19. – én, vasárnap, tartjuk államalapítónk Szent István ünnepét, templomunk búcsúját. 10:30-kor kezdjük körmenettel, utána pedig Szentmise. Lesz finom ebéd mise után, aztán délután 1:30 órakor kezdődik a műsor a Láni teremben. Kérem szóljunk már most minél több embernek. További információért forduljanak Latkóczy Lacihoz.

- Idén szeptember 30. – án vasárnap, a németekkel együtt tartjuk meg az októberfeszt ünnepet templomunknál. Ezen a napon NEM lesz külön magyar és német mise, csak egy angol nyelvű mise lesz 10:00 órakor amelyet Timothy Dyer atya mond. Ugyanakkor lesz finom bratwurst/vizsli ebéd, jó hideg csapolt német sör és mindenkit szeretettel várunk. Kérem szóljunk már most minél több embernek. További információért forduljanak Latkóczy Lacihoz.

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnákné Túri Ildikó
- Iván Teri Batta Eva nővér
- Szuromi Anzelm atya Zeller Róbert
- Juhász Kató Szolga Bálint
- Redler Mária Janet Rowe
- Hermina nővér András Gergő
- Donald Halloran Vörös Magdi
- Mayer Kati Mike Wojtyla
- Gonda Ferenc

Halottaink;

- Szabados András Radnóti Ilona
- Nagy Gyuláné Erzsébet Gasztonyi Ferenc
- Horváth gerlák Atya Zeller Kati
- Németh Anna Wéber Éva
- Janice Von Steuben

(Jn6,24-35) A háláról már sokan nyilatkoztak gyönyörű módon. Ezzel a gyakran idézett mondásával Meister Eckhart magasan szárnyalt: „Ha az életben az egyedüli imádságod a 'köszönöm' lenne, az már elegendő lenne.” Egy másik kedvelt mondást Boldog Solanus Casey fogalmazott meg. Ő a hála mélységeit mérte fel, mikor ezt mondta, „Az értelem első jele az Istennek adott hálaadás” (Biography, Michael Crosby, OFM Cap, p.144). Vagyis a hála a vallásos érzés magassága és mélysége. Ez megmagyarázza, hogy az ókorban szinte általánosak voltak a mennyeknek felajánlott áldozatok. Sajnos viszont, hogy bár minden helyen és időben megvolt a szándék a mennyeknek adandó köszönetre, annak nem volt fogamatja. A pogányok által felajánlott állat-áldozatok nem tudták engesztelni

Istent, még kevésbé voltak a tetszésére. Miért? – Mert az emberiség Isten ellen fordult az Ádám-tól öröklött eredendő bűn által. Égető szükség volt arra, hogy Isten ellenségeiből a szolgálóivá válhassunk ahhoz, hogy neki tetsző legyen az áldozatunk. Ábrahám ivadékai számára ez megvalósult az Ószövetség révén. Ám még az Izraelnek előírt isteni áldozatok sem voltak magukban elégségesek, hogy hathatóság legyenek. Azok üdvözítő hatását az Újszövetségből kölcsönözte.

Ezzel nézett szembe az emberiség, ám egy igazán kielégítő megoldáshoz még egy másik ugrásszerű haladás is kellett. A természetes vallásban túlságosan ellenkezők a főszereplők. Olyan erényről van szó, amely által egy végtelenül szolgálékú teremtmény ad hálát a teremtőjének. Pontosabban szólva azonban az igazi hálaadás barátok közötti ügy. Olyan erény, mely által egyik barát köszönetet mond egy másiknak egy önként adott ajándékért. Ellenségekből szolgálóivá válva még mindig szükségünk volt egy szolgálóból barátokká való átminősítésre. Jézus pontosan ezt tette értünk a Kálvárián történt önfeláldozása kapcsán. Az utolsó vacsorán ezt mondotta: „Nem nevezlek többé szolgálóknak benneteket, mert a szolgáló nem tudja, mit tesz ura. Barátainknak mondom benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek” (Jn15:15). Ez okból az Újszövetség vallása felülmúlja az emberiség legvadabb elvárásait is. Ez a barátok ügye – sőt a családé, hiszen Isten gyermekei vagyunk.

„Én vagyok az élet kenyere” mondta Urunk a mai evangéliumban, „aki hozzám jön, többé nem éhez, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.” Az Oltáriszentségben jelen van Jézus, a lelkünk számára felajánlva és végül életet adó táplálékként elfogadva. Ha Jézus nem lenne jelen a szentségben, akkor nem vehetnénk Őt magunkhoz a szentáldozásban, sem nem lehetne felajánlható a világ üdvösségére. Ugyanis a szentmise a Kálvária ugyanazon áldozata – az áldozat, mellyel az emberiség igazán hálát adhat Istennek. Innen ered a szó „Eucharisztia” vagyis hálaadás. A szentáldozásban Jézus nem a természetes megjelenésében van jelen, hiszen akkor nem vehetnénk Őt magunkhoz. Ehelyett bornak és kenyérnek tűnik. Hasonlóképpen, a szentmisében a Kálvária áldozata nem a vér és a zsigerek természetes alakjában kerül felajánlásra. Ehelyett Jézus felajánlja önmagát – noha nem hal meg újra – a pap szolgálatával, szentségi jelek alatt. E tények ismeretében a katolikusoknak nem kellene vasárnapi misére menniük, hanem minden nap arra kellene vágykozniuk. Ámen!

English / 2018 Sunday 18B

(Jn6:24-35) Many people have said beautiful things about gratitude. Meister Eckhart soared on high with his frequently quoted axiom: “If the only prayer you say in your life is ‘thank you,’ that would suffice.”

Another favorite saying was coined by Blessed Solanus Casey. He in turn plumbed gratitude's depths when he said, "The first sign of intelligence is gratitude to God." (Biography, Michael Crosby, OFM Cap, p.144) Gratitude, then, is the height and depth of religious sentiment. This explains why sacrifices offered to heaven were almost universal in the ancient world. Sad to say, while there was a will in every place and time to thank heaven, there was no way. The animal sacrifices that pagans offered, couldn't begin to appease God, let alone please Him. Why? – Because mankind was at enmity with God due to the original sin we inherited from Adam. We desperately needed to be rehabilitated from God's enemies to His servants before we could offer a pleasing sacrifice. The Old Testament did just that for Abraham's clan. Yet even the sacrifices that God prescribed for Israel were not efficacious in themselves. Their power to save was on loan from the New Testament.

Such was the problem that mankind faced, yet a truly satisfying resolution required yet another quantum leap. Natural religion involves extremely opposite protagonists. It's the virtue by which an infinitely subservient creature says thank you to his Creator. Strictly speaking, however, true gratitude is the 'business' of friends. It is the virtue by which one friend says thank you to another for a gift freely bestowed. Once we were no longer enemies, but servants, we still needed yet another rehabilitation from servants to friends. Jesus did just that within the context of His self-oblation on Calvary. At the last supper He said, "I no longer call you servants, because a servant does not know his master's business. Instead, I have called you friends, for everything that I learned from my Father I have made known to you." (Jn15:15) For this reason, religion in the New Testament surpasses mankind's wildest expectations. It is the business of friends – No, family! – for we are God's children.

"I am the bread of life," said our Lord in today's gospel, "whoever comes to me will never hunger, and whoever believes in me will never thirst." In the Holy Eucharist, Jesus is contained, offered and finally received as life-sustaining nourishment for our soul. If Jesus weren't contained in this sacrament, He couldn't be received in Holy Communion; nor could He be offered for the world's salvation. For holy mass is the very same sacrifice of Calvary – the one sacrifice whereby mankind can truly thank God. Hence the name 'Eucharist' or thanksgiving. Jesus isn't contained in Holy Communion under His natural appearances; for then we couldn't receive Him. Instead, He looks like bread and wine. Likewise, during holy mass the sacrifice of Calvary isn't offered under its natural appearances of blood and guts. Instead, Jesus offers Himself – albeit, without dying again – through the ministry of the priest under sacramental signs. Given this fact, Catholics shouldn't have to attend mass on Sunday; they should long to go every day. Amen!